

Membre de Justícia i Pau

Pallach, pedagog i polític

“Només un líder amb molta capacitat pedagògica, ens pot il·lusionar de nou en l’aspiració de veure una Catalunya lliure”

Fa uns dies, vaig assistir a Torroella de Montgrí, a la conferència sobre el Pallach pedagog, organitzada per la Fundació Pallach, en la qual un dels oradors era el meu bon amic Salomó Marquès, exalumne i també col·laborador seu, en l’Institut de Ciències de l’Educació, que ens va descobrir els dots pedagògics, del catedràtic de la UdG i director de l’ICE, Josep Pallach. La seva conferència va ser molt interessant, especialment pel reguitzell de vivències que ens va oferir. Va tancar l’acta el president de l’esmentada Fundació, Josep Maria Soler, explicant que l’objectiu de la Fundació no és altre que aplicar la filosofia social del malaurat Pallach.

Aquest esdeveniment, em va empènyer a escriure sobre el Pallach polític. Sens dubte, un dels més qualificats de les darreries del franquisme. La seva mort sobtada a l’any 1977, als 56 anys, ens va deixar orfes d’un polític que, d’haver viscut uns deu o vint anys més, a ben segur que molts dels esdeveniments polítics que succeïren a casa nostra, no s’haguessin produït. El més transcendental, políticament parlant, fou l’absorció que el PSOE pogué fer de tot el socialisme català.

Això, crec que ho puc afirmar, perquè vaig ser militant i membre del consell polític del RSDC (Reagrupament), des dels inicis fins al Congrés anomenat *de fusió*, en el qual vaig presentar i defensar esmenes a la *totalitat* de la ponència oficial. La responsabilitat dins del partit em va permetre conèixer bé i tenir moltes converses amb en Pallach, sobre la seva concepció política, que aleshores no era encara independentista, però sí molt catalanista i republicana. Pallach pretenia tenir, només, una relació de germanor amb el PSOE, com amb qualsevol altre membre de la Internacional Socialista, una desig que no només era idíl·lic, sinó que donada la seva bona relació amb Willy Brandt, President de l’esmentada Internacional i de la SPD alemanya, negociava aconseguir una esclatxa dels seus Estatuts, que ens permetés no veure’ns vinculats al socialisme espanyol i que el raonava amb el següent argument: *“El que passa és que socialista del PSOE és molt difícil de ser-ho quan s’és català”*. L’esmentada coneixença del pensament polític del Pallach, és el que —d’alguna manera— amb permet assegurar que l’absorció, potser s’hagués produït, però sense el Reagrupament. És obvi que la negociació amb el president Brandt, va restar *“arxivada” sine die*, doncs els membres de l’executiva nacional, varen capgirar l’acord del Congrés i preferiren acceptar el que el temps ha demostrat: una absorció del PSOE.

Pels fets esmentats i el coneixement del polític traspassat, crec no equivocar-me en assegurar que la direcció nacional, va perdre el nord, enlluernats pel possibilisme d’obtenir prebendes que mal intencionadament els hi oferí el PSOE, amb la qual cosa, no només van traïr al malaurat Pallach, sinó a la resta de militants que vàrem preferir desestimar la possibilitat de poltrona, abans de renunciar a uns principis d’ètica política i no caure a les urpes del botifler escorxadador que ha acabat sent el PSC-PSOE que lidera el dòcil Iceta. Un PSOE que històricament ha estat un baluard de l’espanyolisme i fustigador de les espiracions nacionals dels catalans, com es va demostrar recentment abans i després de l’1-O. Molt pocs, no acceptarem el carnet de militant del PSOE. Posteriorment, però, la gran majoria, provocaren un degoteig constant de baixes.

Pallach va fer servir la seva qualitat de pedagog, per il·lusionar a molts catalans i catalanes. La seva mort prematura ens va fer orfes dels seu lideratge indiscutible, car només un líder amb molta capacitat pedagògica, ens pot il·lusionar de nou en l’aspiració de veure una Catalunya lliure. Hem passat moltes vicissituds i molta repressió d’un estat autoritari i poc democràtic, no obstant a dia d’avui, molts creiem tornar a tenir un altre polític i pedagog amb gran capacitat de poder-nos igualment il·lusionar de nou. Aquest no és altre que l’Oriol Junqueras. Crec que ho està demostrant...

va restar *“arxivada” sine die*, ja que els membres de l’executiva nacional varen capgirar l’acord del congrés i preferiren acceptar el que el temps ha demostrat: una absorció del

També el podreu llegir, clicant l’enllaç del meu bloc: <http://miremendevant.blogspot.com.es/> com també en la versió digital

d’**EL PUNT AVUI+**, clicant: <http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/1875398-pallach-pedagog-i-politic.html>

També el podreu llegir, clicant l'enllaç del meu bloc: <http://miremendevant.blogspot.com.es/> com també en la versió digital d'**EL PUNT AVUI+**, clicant: <http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/1758582-com-els-crancs-1.html>